

FULLTIDSJOB. Jeg har revmatisme. Det gir meg en fulltidsjobb å håndtere sykdommen. Aldri et friminutt. Aldri en fridag.

Aldri en fridag

Kronikk

PETER ANDRÉ JENSEN
revmatiker

Aldri en fridag. Jeg har aldri hatt en fridag. Jeg har aldri gått hjem fra jobb før tiden. Jeg har aldri hatt en lunsjpause. Aldri har jeg vært sykmeldt. Aldri har jeg fått en påskjønnelse for mitt harde arbeid.

For hvem skulle gitt meg det? Jeg har jo ingen sjef. Ingen kollegaer.

Ingen som jobber sammen med meg. Ingen som kan støtte meg i løpet av min arbeidsdag. En arbeidsdag som aldri vil få en ende.

Eller en start.

Starter i sengen. Eller jo. Min arbeidsdag starter hver dag, hele uken, alle uker, hele året, alle år, rundt klokken 0930. Den starter i sengen. Der jeg ligger og tenker at min arbeidsdag allerede har startet, uten at jeg på noen måte kan gjøre noe med akkurat dét. En halv time senere er jeg en halv time ut i min arbeidsdag. Da er tenne pusset og medisinerne skylt ned med et glass vann. Kanskje har jeg rukket å sette på kaffen. Kanskje har jeg rukket å legge meg på sofaen. Ikke for å se på fjernsynet. Men for å jobbe.

Så der ligger jeg. Rett ut og jobber. Og jeg tenker at hvis noen hadde sett meg der jeg ligger å jobber, så hadde de antagelig tenkt at jeg bare ligger og drar meg. Det er noe eget irriterende med menn som bare ligger rett ut på en sofa. Kvinner kan bli gale av synet. I ekstreme situasjoner kan kvinner finne på litt av hvert. Man vet jo aldri. Så jeg pleier å late som om jeg leser avisen. Men jeg ligger ikke bare der å later meg. Jeg jobber.

Bare noen minutter til nå. Så klarer jeg å gå. For å hente kaffen.

Utfordrende. På vinteren kan starten på min arbeidsdag være ekstra utfordrende.

Jeg er svært skjor og veldig redd for å gli på isen. Verre er det dog at jeg må måke snø. Snømåking kan være litt av en utfordring. Jeg tenker at hvis noen ser meg der jeg måker snø, med et ganglag som hentet rett ut fra «Brokeback Mountain», så ville de sikkert ha fått seg en god latter. Jeg tenker at det ville vært bra. Arbeidsdagen blir så mye lettere hvis man har det hyggelig på jobben.

Fire timer ut i min arbeidsdag er det fire timer ut i min arbeidsdag.

Til middag. Min kone ringer. Hun vil vite hva vi skal ha til middag. Som vanlig har jeg ingen gode forslag. Jeg tenker at jeg ikke har tid til å tenke på sånt. Er jo opp-tatt. På jobb, du vet. Min kone foreslår som vanlig fisk til middag. Hun forteller meg at fisk er sunt. Jeg pleier å høre på min kone. Hun pleier å vite hva hun snakker om.

Jeg kjører på butikken for å handle. Min favorittbutikk kan blant annet skilte med en svært forlokkende varmdisk fylt med de herligste retter. Jeg tenker at jeg er heldig som får lov til å oppsøke slike inspirerende

«Jeg tenker tilbake på den gangen jeg fikk noen minutter fri fra min leddgikt», skriver Peter André Jensen.

FOTO: TOM KOLSTAD

steder i min jobb. Det skal heller ikke underslås at parkeringsmulighetene utenfor min favorittbutikk er svært gode.

Parkeringsplassen er i det hele tatt veldig flat, med god plass til inn- og utstigning. Jeg tenker at mange butikker kunne hatt noe å lære av min favorittbutikk. Jeg har et skarpt øye for parkeringsmuligheter. Det hører med i jobben, kan du si.

Er på jobb. Likevel har jeg ikke tid til å ta inn den inspirerende atmosfæren for lenge, for jeg er på jobb og har strengt tatt ikke tid til å tulle.

Vel tilbake i min beskjedne bolig tvinger min kone meg til å ta oppvasken. Jeg tenker at en arbeidsdag består av mange ulike utfordringer, og oppvasken er utvilsomt blant de aller tøffeste. Ikke fordi vannet er så varmt eller fordi koppene er så skitne, men fordi selve oppvaskbenken er så lav, slik at jeg må holde en krokete stilling under hele vaskejobben. Det tar på, men ingen jobb uten offer, så jeg biter tennene sammen og lar det stå til.

Litt mykere. Det varme vannet gjør hendene litt mykere. Det er litt godt. Jeg tenker at hvis jeg hadde jobbet med Artrose, så hadde oppvasken vært en fryd å ta. De som jobber med Artrose pleier å fortelle hvor godt varme gjør. Leddene blir liksom litt bedre. Jeg misunner dem litt, de som jobber med Artrose, men tenker i mitt stille sinn at de sikkert har en minst like tøff jobb som den jeg har. De har jo heller ingen sjef. Eller noen kollegaer. Eller noen fridager. Nei, de har jo ikke engang et eneste lite friminutt der de kan trekke pusten. Sånn sett er vi ganske like, vi som jobber med revmatisme. Vi har liksom aldri fri.

Åtte timer ut i min arbeidsdag er det åtte timer ut i min arbeidsdag.

Friminutt. Jeg tenker tilbake på den gangen jeg fikk noen minutter fri fra min

leddgikt. Det var en vakker høstdag for mange år siden. Jeg våknet opp med et kutt i pannen etter å ha svimt av og tatt med meg en av mammas blomsterpotter i fallet. Jeg husker at jeg hadde en følelse av glede. Blodet som rant fra pannen blandet seg raskt med jorden fra blomsterpotten, og jeg husker at jeg tenkte at nærmere naturen enn dette kommer jeg nok aldri. Det gjør godt å drømme seg tilbake til disse friminuttene.

Jeg tenker at det er mye lettere å rive noe ned enn å bygge noe opp, i det jeg river av meg sokkene og gjør meg klar til å pusse tennene.

Stabil sysselsetting. Kveldsstellet er en ganske sentral del av min jobb, og kan enkelte arbeidsdager være ganske utfordrende. Tenner skal pusses, medisiner skal svelges. Jeg tenker at det er viktig, særlig i disse tider med finanskrisen og alt, at hver enkelt av oss gjør det vi kan for å være så effektive som mulig. Så jeg skyller ned mine 14 tabletter i én og samme jafs, og tenker at jeg gjør da mitt for fortsatt stabil sysselsetting i dette landet.

Ti timer ut i min arbeidsdag er det ti timer ut i min arbeidsdag.

Kritisk øyeblikk. Hodet ligger på puten. Dette er et kritisk øyeblikk i løpet av min arbeidsdag. Viktige avgjørelser skal tas. Hvilken bok skal jeg lese på sengen i dag? Hvilken vei skal hodet peke? Dette siste er et særdeles viktig valg, for det er ingen vei tilbake etter at valget er tatt. En nakke stivner jo så raskt. Jeg har riktignok hørt om profesjonelle revmatikere som har klart å snu seg to ganger i sengen, men jeg tenker at de driver på et nivå jeg aldri vil klare å komme opp på. Eller hvem vet? Jeg er jo bare i starten av min karriere.

Kanskje jeg én dag langt der fremme vil klare å snu meg i sengen?

Jeg drømmer om akkurat dét i det jeg lukker øynene. Ikke fordi arbeidsdagen er over, for det er den jo ikke – men jeg må hvile litt nå. For i morgen er det atter en ny arbeidsdag som aldri vil få en ende.

Avsporing om fedme

I et innlegg 3. august, «Sterke følelser om fedme», kommenterer Gunn Engelsrud og Karen Synne Groven min bruk av fysioterapeut som tittel. Ved innsending av lengre innlegg i Aftenposten er det vanlig å signere med yrkestittel i tillegg til navn. En etablerer også ofte sitt faglige ståsted i selve teksten. Jeg har ikke arbeidet som fysioterapeut i virksomhetsfeltet overvekt-skirurgi.

Men jeg har bidratt, som frivillig og operert, blant annet på kurs i regi av Aker sykehus. På kursene og i andre sammenhenger opplyser jeg at jeg er utdannet som, og har jobbet mer enn tre tiår som fysioterapeut. Det er en viktig del av min livserfaring i yrkeslivet. Dermed er det også en viktig del av min livshistorie.

Engelsrud og Groven er vel kjent med det levde liv som begrep fra forskning. De kunne valgt å se denne delen av innleggene. I stedet velger Engelsrud og Groven nok en gang å unnlate å svare på mine spørsmål, og de fokuserer på fagformidling knyttet mot min bruk av tittel. På den måten sporer de av debatten. Det er synd, for debatten er viktig. Det er vi enige om.

ELLEN GJERSEM
Gjerdrum

Sakprosa og sagatid

Det foregår nå en debatt i Aftenposten om et ny sakprosaantologi som skal brukes på videregående skoler. I sin anmeldelse av boken 11. juli klaget Ulf Andenæs over at den manglet tekster fra sagatiden. Han får støtte fra professor Torgrim Titlestad i avisen 31. juli.

I en typisk norsk stil stilles ikke spørsmålet om i hvilken grad den mer eller mindre islandske sagalitteraturen kan kalles «norsk». Kongesagaene er definitive norsk-islandske, eddaene fellesnordiske, Kongespeilet rent norsk. Men brorparten av norrøn litteratur, inklusive islendingesagaene, kan ikke kalles annet enn «islandske». I den grad det fantes nasjonale identiteter i middelalderen så hadde islendingene en slik identitet, adskilt fra den norske.

Det finnes en bevegelse her til lands som ønsker å innlemme Island i Norge, svært mange vanlige nordmenn synes dette er en god idé. Uten den stadige forforskningen av islandsk sagalitteratur ville disse menneskene aldri fått disse storerbiske grillene. Så en sakprosa-bok uten islandsk middelalderlitteratur kan virke som en motgift mot dette nonsenset.

STEFÁN SNÆVARR
professor, Høgskolen i Lillehammer

«Kanskje jeg én dag langt der fremme vil klare å snu meg i sengen?»

Debatt nett

At Wyclef Jean (bildet) vil bli president i Haiti viser hvor syk politikken er blitt, skriver en leser.

Delta i diskusjonene på ap.no/meninger

Si ;D på Facebook

Savner du Si ;D denne helgen? Du finner oss på Facebook.

Søk på «Si ;D» og klikk «Liker»!